

שמע ישראל ה' אלקינו ה' "אחד"

קונטרס

דודשי יהודד

שיחות ומאמרים

מאת

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטעד שליט"א

מאמר

‘ופרוש חביבי עלי’

אידיש

מועצת מלשוננו החרב

מאמר נ"ח

תשרי שנת תשפ"ז לפ"ק

לשמיעת המאמר מפי מורינו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך

718-586-5199

בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימל: dyyms12@gmail.com
וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20 עבור הוצאת עריכת הקונטרסים
נא להשאיר הודעה בקול דורשי יחודך נומער 9

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

תוכן המאמר

- א..... 'עולם' 'שנה' 'נפש'
- ג..... סוד שורש נשמות ישראל
- ה..... שני מיני אהבות
- ז..... ארויסגעהאט די רעטעניש פון דער בריאה
- ח..... דער תכלית פון א קשיא
- יב..... ער קוקט גוט
- יד..... 'ירח האיתנים' - שאיתן במצוות
- טו..... 'וימינו תחבקני'
- טז..... בסוכות אנו זוכים לתשובה מאהבה
- יח..... גוט פארזיגלט
- כ..... 'נעימות בימינך נצח'

חלק מחוצאות נתנדב
לע"נ שר הצדקות והחסד

הרה"ח ר' חיים דוב (בער) ע"ה ב"ר חנני יו"ט הי"ו
(מייזעלס)

מאמר נ"ח

זפרוש חביבי עלי

ח"י תשרי שנת תשס"א לפ"ק

'עולם' 'שנה' 'נפש'

ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך. ברשות רבותי, חברי וידידי. עס איז דאך ידוע, די וועלט, דער בנין העולם, איז מורכב פון דריי זאכן: 'עולם' 'שנה' 'נפש'^[א]. 'עולם' דאס איז דער 'מקום', 'שנה' דאס איז דער 'זמן', און 'נפש' דאס איז די 'נפשות' וואס יעדער איינער געפינט זיך אויף דעם 'מקום' און אין דעם 'זמן'.

השי"ת האט אונז מנחיל געווען א ידיעה פון 'המבדיל בין קודש לחול' און 'בין קודש לקודש' מבחינת 'זמן', און 'בין ישראל לעמים' מבחינת 'נפש'.

כפי וואס עס שטייט פון **אר"י הקדוש**, איז אדם הראשון דורכ'ן חטא עץ הדעת וואס איז געווען כלול פון אלע שרעקליכע חטאים אין דער וועלט, האט ער מוריד געווען מיט דעם די בריאה א שרעקליכן מרחק. ער האט משקיע געווען די בריאה - דער גאנצער עולם העשיה - אין דער מדור הקליפות, אז עס איז געווארן אזא מין ריבוי פון 'זהמת הנחש', און פון 'להט החרב המתהפכת'. און דאס איז אריין אין אלע מוחין, און דאס האט אנגעמאכט אזא מין בלבול, ממש אזוי ווי דער הייליגער **רבי** האט דערציילט אין דער הייליגער מעשה פון דעם "בן המלך ובן השפחה שנתחלפו"^[ב], אז מען קען

א. ספר יצירה.

ב. מעשה י"א מספה"ק סיפורי מעשיות.

נישט אליין דערקענען ווער עס איז דער 'בן המלך' און ווער עס איז דער 'בן השפחה'; נאר - "טוב להודות לה" - דורך דער תורה הקדושה שבכתב ושבעל-פה המסורה לנו מסיני^[א].

אוודאי, עס איז געווען צדיקים מיוחדים במשך די דורות וואס עס האט זיי געשיינט דער 'אור הגנוז', וואס זיי האבן געזען אלעס קלאר, **"עיני ה' אל צדיקים"**^[ב], אפילו בתוך הגלות והבלבול.

די זעלבע זאך, דער אויבערשטער האט מבדיל געווען בהבדלה 'בין מקום למקום'. אזוי ווי מיר לערנען אין ערשטן פרק פון סדר טהרות^[ה]: "עשר קדושות הן, ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות", און אזוי ווייטער ביז 'קודש הקדשים' - אויף וואס יעקב אבינו האט געזאגט^[ז]: **"מה נורא המקום הזה"**.

ג. עיין 'דורשי יחודך' (פסח ח"א, מאמר ד') וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: דער הייליגער רבי האט דערציילט א מעשה פון א 'בן מלך' וכן שפחה שנתחלפו (סיפורי מעשיות מעשה יא); אז די 'קושאר' (- מיילדת), דער רבי רופט איר דארטן אן "די באַבע", האט גענומען דעם קינד, דעם 'בן מלך', און אוועקגעלייגט ביי דער 'שפחה', וואס דא האט ער זיך געדארפט האַדעווען. און דעם 'בן השפחה' האט זי אוועקגעלייגט נעבן דער 'מלכה' אז זי זאל מיינען אז ער איז דער 'בן מלך' - אן אינטערעסאנטע זאך. על כל פנים, דער רבי איז מדייק - "די באַבע", דאס איז די באַבע פון דער וועלט; דאס איז (מרמז אויף) דער חילוף וואס איז געווארן ביים 'חטא עץ הדעת טוב ורע', וואס מען ווייסט נישט ווער איז דער 'אמת' און ווער איז דער 'שקר', ווער איז דער 'בן המלך' און ווער איז דער 'בן השפחה' - דער אכזר. די מעשה נעמט ארום דער וועלט, עס איז נישטא קיין ענין אין דער וועלט וואס קאכט זיך, וואס מען קען נישט איינזעצן אין דער מעשה; "תחת שְׁלוֹשׁ רִגְזָה אֶרֶץ וכו' תחת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ". דאס איז טאקע דער ענין פון יציאת מצרים וואס יעדער איינער דארף דאס דערקענען ביי זיך. רבי נתן ברענגט אראפ (ליקוטי הלכות ברכת השחר ה"ג, אות יז), **דאס איז מקיף דער גאנצער וועלט!** ביז ער קומט צו, אז ביי יעדן איינעם, ביי זיין גוף און זיין נשמה, איז דארטן דא דעם סוד פון דעם 'בן מלך' (- הנשמה) וכן שפחה (- הגוף) שנתחלפו.

ד. עיין 'שיחות הר"ן' אות רנ"ז: אמר: שיודע כל מה שחטא האדם. ואמר (תהלים לד טז): **"עיני ה' אל צדיקים" - היינו שהצדיקים יש להם עיני ה'.** וזהו 'עיני ה' אל צדיקים', שעיני ה' הם אצל הצדיקים, ועל כן בודאי הם יכולים להסתכל בעיני ה' ולדעת כל מה שעבר האדם. ולכמה בני אדם גילה ואמר להם כל מה שעברו.

ה. מס' כלים א ו.

ו. בראשית כח יז.

און אויך אין חוץ לארץ האט דער אויבערשטער מבטיח געווען יחזקאל הנביא'ן^[ז]: **"וַאֲהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעֻט בְּאַרְצוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם"**; דער אויבערשטער האט צוגעזאגט יחזקאל הנביא'ן אז עס וועט שיינען דער קדושת המקום אויך אין חוץ לארץ. אזוי ווי די גמרא זאגט אין מגילה^[ח]: **"אמר רב יצחק, אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל"**.

דאס איז נאר א דוגמא - 'בבל'; ווייל דעמאלס האט מען גאר אסאך געלערנט אין בבל, דעמאלס האט מען געלערנט כמה דורות מיט התמדה רבה אין בבל דורך די מקבלי התורה וואס מען האט דארט אויפגעבויעט דער תורה, וואס פון דארט איז עס נתפשט געווארן בכל העולם עד היום הזה; אבער אוודאי גייט עס ארויף אויף אלע 'ארצות', אזוי ווי עס שטייט דאך **"בארצות אשר באו שם"**.

מען קען זאגן, עס איז טאקע תלוי זה בזה; אין וואספארא מקומות אידן האבן זיך געפונען, און עס איז געווען דארט מער זכויות, האט דער אויבערשטער אריינגעשיינט דארט דער 'קדושת המקום' מערער, און מער די בחינה פון **"ואהי להם למקדש מעט"**^[ט]. און בכח זה איז געווארן א התעוררות אז מען האט געבויעט בתי כנסיות ובתי מדרשות, און מען האט געלערנט בהתלהבות, און מען האט עוסק געווען בתורה, און איבערגעגעבן די תורה ווייטער לדורות, כפי דער קדושת המקום וואס דער אויבערשטער האט אריינגעשיינט.

סוד שורש נשמות ישראל

מיר דאנקען דעם בורא עולם וואס מיר געפינען זיך ערשט אין דעם **'זמן'** שמחתנו', און אין א **מקום** פון "בסוכות תשבו", און אויך אין דעם מקום פון ירושלים 'עיר הקודש והמקדש', און טאקע

ז. יחזקאל יא טז.

ח. דף כט ע"א.

ט. עיין 'ליקוטי מוהר"ן' סי' ס"א אות ב': במקום שישראל יושבין שם מכבר, אפילו בחוץ לארץ, הוא בחינת קדושת ארץ ישראל, בחינת (יחזקאל י"א): "מקדש מעט". כי על ידי

במסיבת מרעים, בהתאספות נפשות, ביים יארצייט, ביי דער הילולא פון דעם הייליגן רבי'ן - "נַחַל נָבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה"^[א] - דער 'נפש החכם' שבקדושה.

וואס בכח וואס דער הייליגער רבי האט געוואוסט די גרויסקייט פון 'עם ישראל' און פון 'קדושת ישראל' - "מֵאַיִן הֵם לְקוֹחִים" - דאס איז א לשון פון הייליגן רבי'ן אין דער תורה "כי מרחמם ינהגם"^[א], צווישן נאך לשונות פון רבי'ן פון דער גרויסקייט פון אידן, וואס אז מען בארעכנט זיך אין די לשונות, איז דאס 'מרפסין איגרא'!

בכח אט די ידיעה האט דער הייליגער רבי געוואוסט צו מרומם זיין און צו מעודד זיין און צו מחזק זיין צו מחזיק מעמד זיין זיך צו האלטן אין השי"ת ביי די גרעסטע רוחות סערות אין דער וועלט, בבחינת "אַחֲזִיתִי וְלֹא אֶרְפָּנוּ", פאר אלע נפשות ישראל, אין אלע מקומות, און אין אלע זמנים. און אט דער הייליגער קול דקדושה האט חודר געווען אין דער וועלט 'ב'ודעים ובלא 'ודעים' אז מיר זאלן זיך קענען האלטן אין בורא עולם!^[ב].

שישראל יושבין שם, נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ ישראל; עיין גם שם תניינא סי' ע"ו; וסי' ע"ח.

י. משלי יח, ד. עיין חיי מוהר"ן אות קפ"ט.

יא. ליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ז' אות ג', וז"ל: מי שיודע קדושת ישראל מאין הם לקוחים, ויודע רוחניות ודקות של ישראל, הוא יודע, שישראל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין עוון שייך להם כלל כלל לא, לפי גודל קדושתם משרשם וגודל דקותם ורוחניותם.

יב. עיין ליקוטי הלכות הל' פקדון ה"ה אות ז': **חטא אדם הראשון כידוע**, שפגם באמונה, כמוזבא. ועיקר הפגם היה בבחינת אמונת חכמים, כי אף על פי שהוא נברא יחידי ולא היו אז עדיין חכמים בעולם כי אם הוא לבדו, אף על פי כן היה צריך ביותר לאמונת חכמים, דהיינו להאמין בעצמו וכמבואר בהתורה הנ"ל שכשארין מאמינים בעצמו הוא בחינת פגם אמונת חכמים, וכן מבואר בסימן פ"ו בליקוטי תניינא על פסוק 'מקוצר רוח ומעבודה קשה'. כי אם היה האדם מאמין בעצמו שנשמתו גבוה מאד מאד, כי **אפילו הנשמה של הפחות שבישראל גבוה מאד ובו תלויין כל העולמות עליונים ותחתונים, בודאי לא היה עובר שום עבירה ולא היה פוגם שום פגם**, בפרט אדם הראשון שהיה יחידי שאצלו היה כל אמונת חכמים רק בבחינה זאת ... ואחר כך גרמה עד שהכניסה כפירות גם בלב אדם הראשון בעצמו שנפל בדעתו ולא האמין בעצמו בעוצם כוחו ומעלתו שהיתה גבוה ונשגבה מאד עד

שני מיני אהבות

אין סימן ל"ג אין ליקוטי מוהר"ן זאגט דער רבי^[יג]: די אהבה וואס דער רבונג-של-עולם האט מיט כלל ישראל איז דא אין צוויי בחינות. איין בחינה רופט זיך, 'אהבה שבמידות'. און איין בחינה רופט זיך, 'אהבה שבדעת'.

זאגט דארט דער רבי, אין 'אהבה שבמידות' האבן מיר נאך אַן השגה, ווייל א מידה איז א מאס (צמצום). למשל, 'אהבת האב על הבן', דאס פארשטייען מיר נאך, "בְּנִי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל"^[יד], מיר זענען באליבט ביים אויבערשטן 'כאהבת האב על הבן'.

אבער דער קשר נפלא וואס איז דא 'בין ישראל לאביהם שבשמים' בבחינת 'אהבה שבדעת', בשעת דער 'בן' איז נאך נכלל אין מוח האב, אט דאס איז למעלה מהשגת שכל אנושי^[טו].

שאכל מעץ הדעת טוב ורע, שמואז נמשך זהמת הנחש שמשם כל הפגמים של הדורות הקודמים דור המבול ודור הפלגה שמשם נמשך גלות מצרים כידוע.

יג. וז"ש אות ה': יש שני מיני אהבות, אחת שהיא אהבה שבימים ... ויש אהבה שהוא בכח, היינו האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קודם הבריא, שהיו ישראל עדיין בדעתו ובמוחו. למשל, יש אהבה שהאב אוהב את בנו, שכל אדם יכול להשיג זאת האהבה. והתקשרות והאהבה שיש בין הבן ובין האב כשעדיין הבן במח האב קודם ההולדה, זה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולין להשיג עכשיו. כי אין משיגין עכשיו כי אם בזמן ובמידות, ואהבה שבדעתו ובמוחו היא למעלה מהזמן והמידות, ואינו מלוּבש בשום לבוש. ולעיתיד לבוא ... יתגלה האהבה שהיא בדעת.

יד. שמות ד כב.

טו. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' הלואה ה"ה אות ג' שבחינת הארה זו מאיר ביו"ט סוכות, וז"ל: סוכת שלום, בחינת אהבה שזוכין על ידי זה, שזהו גם כן בחינת סוכה שהוא בחינת אהבה עד שזוכין על ידי זה לאהבה שבדעת להאיר האהבה שבדעת לתוך הימים שזהו כל כוונת הנענועים בארבעה מינים בסוכות, כמבואר בסוף התורה הנ"ל, עיי"ש. ועל ידי זה זוכין לשמחת בית השואבה בחינת ושאתם מים בששון ממעיני הישועה, כי שם בבחינת האהבה שבדעת הם מעיני הישועה, כי התורה נקרא חוסן ישועות וכו', אבל התורה הגנוזה וכו' הם בחינת מעיני הישועה וכו'.

אט דאס איז פון די הייליגע השגות וואס דער הייליגער רבי האט משיג געווען אין דעם חז"ל^[טז] פון **'ישראל עלה במחשבה תחילה'** - 'במחשבה קדומה', אין 'עתיקא סתימאה'.

דער הייליגער **רבי** זאגט אין סימן ק"ה^[יז], אז דארטן טאקע אויף דעם פלאץ (בעתיקא סתימאה), איז דא אזעלכע מיני רחמים וואס עס איז נישטא קיין חטא, קיין עון, קיין פשע, און קיין פגם, וואס איז חוצץ צו די רחמים - אזעלכע רחמים איז דארטן דא!

דארטן איז דער מקור פון דעם קשר 'בין ישראל לאביהם שבשמים' בשורש שרשים!

דאס הייסט, דער אויבערשטער האט אזעלכע ישועות, נישט נאר ישועות פון למעלה מן הטבע בגשמיות, נאר למעלה מן הטבע ברוחניות, אז אפילו חטאים ועוונות ופשעים קענען נישט חוצץ זיין אזא מין קשר נפלא וואס דער בורא עולם האט צו כלל ישראל^[יח].

טאקע, 'ולא בכדי', האט רבי נתן - וואס האט ארויסגעהאט קלאר פון רבי'ן אט די דיבורי התחזקות - אזויפיל געפלאקערט אין דעם ענין פון מחזק זיין אלע נפשות. ווייל רבי נתן האט געוואוסט מיט וואספארא קלארקייט דער הייליגער רבי האט דאס געזען, מיט וואספארא קלארקייט דער הייליגער רבי האט דאס משיג געווען, און פון וואספארא 'גבהי מרומים' דער הייליגער רבי האט ממשיך געווען אט די דיבורי חיזוק ואמונה אין כלל ישראל, אין כל אחד ואחד מישראל.

רבי נתן גיט אזעלכע חיזוק אז אפילו אין 'שאל תחתיות ומתחתיו' וואס עס קען זיך דאכטן דעם מענטש וואס ער ליגט דארטן אז עס

טז. בראשית רבה א ד.

יז. וז"ש בסופו: רחמיו הגדולים אינם נפסקים לעולם, וכשהשי"ת ירחם עלינו באלו הרחמים, בודאי אין שום עוון ופגם שיהיה חוצץ בפני אלו הרחמים הגדולים.

יח. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' ברכת הריח ה"ה אות ג'; הל' מאכלי עכו"ם ה"ב אות ט'.

איז 'אפס נצחתו ותקותו מה', 'אפס תקוה' לגמרי לגמרי, עס איז נישט טבעי, נישט בגשמיות נישט ברוחניות, האט רבי נתן דערלאנגט דארטן (- אריינגעשיינט) דעם קשר וואס דער הייליגער רבי האט געוואוסט אז דער אויבערשטער האט מיט 'כל אחד ואחד מישראל'!

דער רבי האט ממשיך געווען (- אריינגעשיינט) די גרויסקייט פון אידן, 'בין' ביים גאנצן כלל ישראל, און 'בין' ביי 'כל אחד ואחד מישראל'.

ארויסגעהאט די רעטעניש פון דער בריאה

מען זעט אין דער הייליגער סיפורי מעשיות, וואס דאס איז מעשיות נפלאות ונוראות, זעט מען אז דער הייליגער רבי האט אויך געווען אין דעם פתרון פון דער חידה פון דער בריאה.

די בריאה איז א חידה, א שרעקליכע חידה; דער הייליגער רבי האט אויך געווען אין די זרועות פון דעם פתרון פון דער חידה.

מען זעט אין סיפורי מעשיות אז דער הייליגער רבי ווייסט דעם סוד פנימיות הבריאה 'מתחילתו ועד סופו', און ער האט דאס מלביש געווען מיט א חכמה שאין לתאר, אין אזעלכע מעשיות נפלאים, מיט אזא מין לשון צח, מיט אזא מין סדר נכון.

און דער אויספיר פון יעדער מעשה איז - דער יחוד הנפלא וואס עס וועט זיין צווישן דעם בורא עולם מיט'ן כלל ישראל; אט דער יחוד נפלא - דאס איז דער אויספיר.

דער רבי דערציילט דער מעשה 'מתחילתו ועד סופו', פון אנפאנג בריאה ביז סוף בריאה. וואס אט דער יחוד נפלא וואס איז געווען ביי קבלת התורה, וואס "פְּנִיִּים בְּפָנִים דִּבֶּר ה' עִמָּכֶם", און וואס מרוב כלות הנפש, מרוב אהבה, יצתה נשמתו, און זיי האבן געהאלטן אין איין מקבל זיין 'טל תחיה'^[ט], אט דער יחוד, דאס איז געווען א הכנה צו דעם יחוד הנפלא וואס עס וועט זיין לעתיד.

אינ'אמת'ן, רש"י הקדוש זאגט דאס אויך אין שיר השירים ברמז. די זאכן איז דאך בליי-סוף צו דערציילן. אבער רש"י הקדוש רעדט דארט פון דער נעימות העריבות וואס כלל ישראל האט געשפירט בשעת דער בורא עולם האט מיט זיי גערעדט 'פנים בפנים', מיט אזא מין שטארקן יחוד.

זאגט רש"י^[כ]: אידן זענען מובטח פון בורא עולם "אשר יופיע עוד עליהם", אזוי ווי ביי קבלת התורה, 'פנים בפנים', און ער וועט זיי מגלה זיין "סוד טעמיה ומסתר צפונותיה" פון דער הייליגער תורה. דאס הייסט, דער יחוד לעתיד וועט זיין פנימי דפנימי, מער און מער^[כא].

דער תכלית פון א קשיא

אין ליקוטי מוהר"ן תורה מ"ט^[כב] ברענגט דער רבי א תיקוני זוהר^[כג]:

כ. שיר השירים א, ב עה"פ "ישקני מנשיקות פיהו", וז"ל: ומובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמיה ומסתר צפונותיה ומחלים פניו לקיים דברו, וזהו 'ישקני מנשיקות פיהו'.

כא. עיין 'אוסף אמרים' (פורים שיחה י"א) וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: מובא במדרש: לעתיד ישב הקב"ה בגן עדן, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים לפניו, וחמה ומזלות בצד ימינו, ולבנה וכוכבים בצד שמאלו, והקב"ה יאמר לפניהם תורה מה שמשיח יגלה, ויאמר תורה חדשה. ולכאורה יקשה מהי תורה חדשה זו. והנה הפסוק אומר (ישעיה נא ד) "כי תורה מאתי תצא" וחז"ל דרשו (ויק"ר יג ג) "תורה 'חדשה' מאתי תצא", ומקשה הבעש"ט והרי נצטיינו להאמין באמונה שלמה כי זאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה חדשה.

ומתרג' הבעש"ט – שאכן היא אותה תורה שלנו. אלא שלעתיד יזכו לראות שאותה תורה שלנו היא כולה שמותיו של הקב"ה, והתורה מגלה לנו דברים נפלאים כאלו, דברים מתוקים כאלו, דבקות כזאת בהש"ת, שכל התורה מדברת רק מהש"ת. כלומר "תורה מאתי תצא" – שהתורה כולה מדברת "מאתי" – מבורא עולם, היינו שנראה את החידוש בעצם התורה שלנו מה שלא ראינו בכל השנות הגלות.

ע"י שנלמד ונעסוק בתורה ונקיים את התורה שקבלנו מסיני, עי"ז נזכה לאותו גילוי של התורה החדשה, של פנימיות נפלאות מתיקות תורתנו הקדושה שקבלנו מסיני, ונזכה לבסוף "שהקב"ה יופיע ויגלה לנו מבחר סתריה וצפונותיה" (לשון רש"י שם), שתהיה קבלת התורה חדשה על פנימיות התורה מאותה תורה שקבלנו מסיני ולמדנו אותה בכל שנות הגלות.

כב. אות ו'.

'ניסן ותשרי' איז 'תרין דרועין דמלכא' (- שני זרועות המלך); 'ניסן' איז 'חסד' (- זרוע ימין), און 'תשרי' איז 'גבורה' (- זרוע שמאל).

אבער מען דארף וויסן, אז מען איז ממתיק די גבורות, איז דאס הפלא ופלא, דאס איז ממשיך די גרעסטע ישועות, דאס איז די גרעסטע 'שמחה וששון' אז מען איז ממתיק די גבורות. און דאס וויל דער בורא עולם, אז מען זאל ממתיק זיין די גבורות.

אפילו די דינים וואס ווערט נמשך חס־ושלום פון די גבורות, אז דער אויבערשטער העלפט אז מען איז דאס ממתיק, ווערט איבערגעדרייט די צרה, אז בפועל זעט מען אז די צרה ווערט גאר א ישועה, ממש א ישועה, וואס מען ווערט נשתומם ווי די צרה ווערט די גרעסטע ישועה בשעת מען איז ממתיק די דינים [כד].

דער אויבערשטער וויל אז מען זאל ממתיק זיין די דינים. דער תכלית פון א קשיא אין א סוגיא איז, עס זאל ווערן אזא מין בהירות

כג. תיקון כ"א.

כד. עיין 'לקט אמרי פנינים' (קאמארנא) אות ו': שמעתי ממורי. **סוד המתקות דינים בשורשן, היינו שימצא בדין וביסורים אלו שורש חסד**, כי הגבורות בשורשן הם תכלית הטוב והחסד, כי הם קו המודה והצימצום והמצר והגבול הטוב, לתת לכל בריה השפעות חיותו כפי אשר יוכל שאת, שלא יתרבה ויגרום שבירה. וכן שלא יחטא, ויאבד חלקו בעולם הבא וכדומה, הוא כולו טוב וחסד. ועל ידי שימצא האדם בדין זה שורש החסד ויקבל באהבה, **אז נעשה באמת הכל חסד**, ונמתק הדין בשורש חסד זה שמצא בו. כי על ידי זה נתעורר שרשי הגבורות, שהם כולם חסדים זכרים משפיעים כל טוב; גם עיין ספר 'פתגמין קדישין' בשם הבעש"ט אות ג', וז"ש: אמנם יש עוד דרך לפני איש אשר הוא ביתר שאת ויתר עוז, והוא דרך אמונת גם זו לטובה [עיין כל זה בספר בן פורת יוסף דמ"ב ע"ד], והיינו שיאמין בה' יתברך הטוב והמטיב שגם זאת הרעה בעצמה הוא לטובה גדולה, היינו שמן הרעה זו יתהווה טובה יותר גדולה וחזקה מטובה קמייאת שהיתה קודם הקטרוגים, וכמעשה דנחום איש גם זו (תענית דכ"א ע"א) ואז בהיות האדם מאמין בדרך אמונה זו, זוכה שגם מן הרעה יתהווה לו טובה, ושוב נוסף לו עוד טובה גדולה וחזקה יותר מקמייאת ביתר שאת ויתר עוז כנ"ל, וזהו החילוק בין דרך מה דעביד רחמנא לטב עביד, ובין דרך גם זו לטובה, והבן כי עמוק הוא, ועל כן בנחום איש גם זו כשבא לידו המעשה עם הארגז שגנבו ממנו כל הממון ואבנים טובות, ומלאו את הארגז עם עפר, והביאו אל המלך, והיה אמונתו ובטחונו חזק כל כך בהשם יתברך עד שאמר גם זו לטובה, **על כן נתהפך לו באמת לטובה גדולה יותר ממה שהיה אם היה נותן הזהב עצמו למלך וכו'.**

אין דער סוגיא, וואס אָן די קשיא וואלט מען נישט געקענט האבן אט דעם בהירות.

דער תכלית פונעם ריחוק, פון אלע מיני ריחוקים, איז, אז עס זאל ווערן אזא מין סארט קירוב, וואס אָן אזא ריחוק וואלט נישט געקענט ווערן אזא מין קירוב^[כה].

אזוי ווי דער **רבי** גיבט א משל^[כו]: א שטיין פאלט אויף אראפ, ווייל דער שורש פון א 'דבר גשמי' איז דער כדור הארץ, דערפאר פאלט א שטיין אויף אראפ; עס-כל-זה, זעט מען, אז א שטיין פאלט אראפ פון א בענקל צו פון א טיש, פאלט ער אראפ; אבער טאמער דער

כה. עיין 'ליקוטי מוהר"ן' תניינא סי' מ"ח שכל ההתרחקות הוא רק כולו התקרבות; גם עיין 'ליקוטי הלכות' הל' ערב ה"ג אות ג': זה ידוע בחוש שכל מה שנתרחקין יותר מתגבר הרצון ביותר, כי הן כל זמן שהוא אצל אביו, אף על פי שאהבתו חזקה מאד אף על פי כן אין שייך לומר שיש לו רצון וגעגועים לאביו מאחר שהוא אצלו תמיד, אבל כשהבן נוסע מאביו לאיזה מקום אז הוא מתגעגע ברצון חזק לאביו. וכל מה שהבן נתרחק יותר מאביו, מתגברים ביותר הרצונות והכיסופים והגעגועים לאביו. ועל כן הוכרחה הנשמה לירד ממקומה הגבוה מאד מאד ולהתלבש בזה העולם הגשמי הרחוק בתכלית הריחוק משורש נשמת ישראל כדי שיתגבר הרצון של הנשמה ביותר מחמת שהיא רחוקה מאד משלחן אביה, כי כל מה שרחוקין יותר מאביו מתגבר הרצון יותר כנ"ל. ובאמת זה עיקר הנסיון והבחירה של האדם, כי באמת כל מה שרחוקין יותר הרצון מתגבר ביותר, וכל זמן שהרצון בשלימות כראוי בודאי יזכה על ידי זה ההתרחקות דייקא למעלה נפלאה, כי יזכה להיכלל ברצון העליון, ברצון שברצונות, על ידי רצונו החזק מאד שזכה בזה העולם הרחוק דייקא.

כו. עיין 'ליקוטי מוהר"ן' סי' ע', וז"ל: כל הדברים הם על הארץ, כמו שאנו רואין בחוש, שהכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות הולכים ומונחים על הארץ, ואי אפשר שיפסקו ויתרחקו מהארץ. אם לא על ידי כח המכריח היינו על ידי שיש מי שמכריח הדבר, ונוטלו ממקומו מהארץ, ומרחיקו ממנה. וכפי כח המכריח, כן נתרחק הדבר מהארץ. ואחר כך כשנפסק כח המכריח, חוזר הדבר להארץ. כגון: אם זורק אדם דבר למעלה, אזי על ידי כוחו מכריח הדבר ומפסיקו מהארץ. וכפי כוחו, כן מכריח הדבר וחוזקו למעלה יותר. ואחר כך כשנפסק כוחו, שהוא כח המכריח, חוזר הדבר ונופל להארץ. כי הארץ יש לה כח המושך, וממשכת כל הדברים לעצמה. כי אם לא, לא היו יכולים להתקיים עליה, כי היה ראוי ליפול ממנה, מחמת שהיא כדורית, וכל בני העולם עומדים סביבה כידוע, אך שיש לה כח המושך. ועל כן כשנפסק כח המכריח, וחוזר הדבר ונופל למטה להארץ, כל מה שמתקרב יותר למטה, הוא פורח ונופל למטה במהירות יותר, זה מחמת שמתקרב להכח המושך של הארץ, על כן נופל במהירות יותר למטה, וכו' עיי"ש.

שטיין קומט פון א 'מקום רחוק מאד', פון 'גבהי מרומים' - און עס פאלט אראפ, גייט ער מיט אזא מין זרם, מיט אזא מין השתוקקות - אז שרעקליך אין דער וועלט.

פארוואס?

ווייל וואס מער דער ריחוק איז, איז אז עס גייט אוועק די מסכים המבדילים, עס גייט אוועק דער יאוש און עס הויבט זיך אָן די תקוה און ער הויבט אָן שפירן דעם שורש, איז לויפט ער מיט אזא מין שטארקייט, וואס אָן דער ריחוק וואלט ער נישט געהאט אזא מין קשר [כז].

בכלל, א חלק הארי פון דער גאולה איז, 'המתקת הדינים', דאס איז א חלק הארי פון דער גאולה [כח]. און דאס איז דער סוד וואס לעתיד וועט זיין 'הלכה כבית שמאי', און לעתיד וועלן די לויים זיין כהנים, און נאך כהנה. ווייל אז די 'גבורות' ווערט נמתק, איז דאס אזא מין 'נועם', אסאך מער ווי 'חסדים' [כט]. נאכמער, אפילו די חסדים

כז. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' יום טוב ה"ה אות א' המיוסד על התורה הנ"ל, וז"ל: טבע הנשמה להיות נמשכת תמיד לשרשה האמיתי, כי שם כח המושך האמיתי, אך הכריחו אותה לירד לזה העולם שכולו בכלל הוא בבחינת כח המכריח נגד הנשמה שכיסופה ותשוקתה תמיד נמשכת למעלה לשרשה, אך כל כוונתו יתברך כדי שתתגבר בכח המושך על כח המכריח ואז תהיה מושכת אחרים עמה ואחרים לאחרים ... וכל מה שמתגבר כח המכריח ומרחיק ביותר, נעשים כלים נפלאים יותר ויותר ... והאדם הוא בעל בחירה ויש לו כח תמיד להגביר בתשוקתו ורצונו החזק את כח המושך. ואז יהיו נעשים כלים נפלאים ותיקונים נוראים דייקא על ידי שהיה כח המכריח וכנ"ל.

כח. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' מתנה ה"ה אות מ': מובא בספרי קודש שעיקר הגאולה האחרונה תהיה על ידי שיהיה נמתק גבורות יצחק לבחינת 'שחק', כי זה עיקר התיקון שיעקוב ואברהם ימתיקו גבורות יצחק בשלימות שעל ידי זה תהיה הגאולה האחרונה.

כט. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' בכור בהמה טהורה ה"ד אות י"ז: 'דוע שזהב הוא שורש הדינים שהם גבוהים מאד והם יקרים מכסף שהוא חסד גדול, היינו שבהשורש עליון הדין יקר מחסד, כי הדין והיראה הוא חסד נפלא ועל ידו דייקא נמתקין כל הדינים בבחינת המתקת הדינים בשרשן. שזהו בחינת י"ג מידות של רחמים שהם בחינת שערות דדיקא דאינון קשין לאכפא דינין כידוע בזוהר ובכתבים.

אליין ווערן אויך נתעלה. אזא תיקון ווערט אז מען איז ממתיק דינים און אז מען איז ממתיק 'גבורות'.

ער קוקט גוט

מען זעט טאקע, דוד מלך ישראל, ער איז דאך די גאולה, די גאולה איז דוד מלך ישראל. עס איז פארהאן א פסוק: **"הֲלֹא לָכֶם לְדַעַת כִּי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל נָתַן מַמְלָכָה לְדָוִיד עַל יִשְׂרָאֵל לֹו וּלְבָנָיו לְעוֹלָם בְּרִית מֶלֶךְ"** - אין דברי-הימים [ל]. די גאולה איז דוד.

זעט מען, בשעת שמואל איז געגאנגען קרוינען דוד'ן, האט ער געזאגט דעם בורא עולם [לא]: **"וְהוּא אֲדָמוֹנִי"** - ער האט דאך שרעקליכע דינים, שרעקליכע גבורות, זעה וואספארא גבורות איז דא אין אים, 'אדמוני', 'תוקף הדין' [לב].

האט דער אויבערשטער אים געזאגט: **"יִפָּה עֵינַיִם וְטוֹב רָאִי"**. ווערט געברענגט, 'ער קוקט גוט', ער ווייסט אז אלץ איז פון בורא עולם.

אויב ער קוקט אזוי גוט, ער ווייסט אז אלץ איז פון מיר, "אין עוד מלבדו", וועט ער דאס ממתיק זיין בתכלית ההמתקה.

אט דאס איז טאקע געווען די ארבעט פון 'דוד מלך ישראל', אלע יארן איז נאר געווען תפילות מיט שירה וזמרה, "הללוהו בתוף ומחול, הללוהו בנבל וכינור, הללוהו במינים ועוגב", תפילה מיט שירה, המתקת הדינים.

מען זעט וואספארא סארט דינים עס איז געווען אויף דוד המלך; ער האט גאר קיין לעבן נישט געהאט, אינגאנצן נישט געהאט קיין לעבן, ער האט געדארפט זיין א נפל רחמנא ליצלן [לג], ער האט נישט

ל. ב' - יג ה.

לא. שמואל-א טז יב.

לב. עיין בראשית רבה סג ח.

לג. זוהר חדש שיר השירים.

געהאט קיין לעבן אינגאנצן; אבער בכח התפילה, בכח ההודאה, בכח האמונה פון "תַּפְּלָה לְאֵל חַי", איז ער דער איינציגער וואס מען רופט אויס אויף אים: "דוד מלך ישראל חי וקים!"^[לד] 'סלה אהללך' [לה].

די זעלבע זאך, מען זעט ביי דוד המלך, 'חשדוהו לממזר'^[לו], 'פסלוהו בקהל'^[לז], ווער? "אַבִּיר הָרָעִים!"^[לח] און מיט זיינע תפילות האט ער זוכה געווען אז דער גרעסטער יחוס איז אז מען שטאמט פון 'דוד מלך ישראל'!

עס איז נישטא נאך א מענטש אין דער וועלט - אין גאנץ תנ"ך - וואס מען דערציילט אויף אים אזויפיל סיפורים מיט מעברים, אזויפיל סיפורים מיט מעברים ווי מען דערציילט אויף דוד המלך. און מיט וואס האט ער עס ממתיק געווען? ער האט עס ממתיק געווען מיט תפילה, מיט שמחה, מיט שירה, מיט נגינה.

דער **זוהר** אין תרומה זאגט^[לט], ווער עס האט געזען דוד המלך, איז געווארן גאר פרייליך! מרוב המתקת הדינים וואס ער האט כסדר ממתיק געווען, האט שורה געווען אויף אים אזא מין שמחה, אז דער זוהר הקדוש זאגט, דוד המלך איז דער 'בדחנא דמלכא' - דער 'משמח את המלך'!

לד. גמ' ראש השנה דף כה ע"א.

לה. עיין ספר דורשי יחודך - סיפורי קודש (ח"א ערך 'תהלים' שיו"ל בקרוב בע"ה) - בכותרת 'אינגאנצן נישט געהאט קיין לעבן', שם מבואר שכל הע' שנותיו של דוד המשיך בעצמו על ידי תפילה, שזה פירוש הפסוק 'תפילה לאל - חיי', 'חיים שאל ממך נתת לו', ועי"ז זכה שנתהפך מהיפך אל היפך, שמבחינת 'נפל' נעשה 'חי וקים', עיי"ש.

לו. עיין 'תורת המנחה' דרוש כ"ג.

לז. עיין גמ' יבמות דף עו ע"ב.

לח. שמואל-א כא, ח. והוא דואג האדומי. ופירוש רש"י שם: אב בית דין.

לט. עיין שם דף קז ע"א.

דאס הייסט, נאך המתקת הדינים קומט אזא מין שמחה, אז נישט נאר ער אליין איז פרייליך, נאר ביי דער גאנצער פמליא של מעלה איז ער דער בדחן, ער איז דער משמח!

דאס איז דער אויספיר פון המתקת הדינים, דאס איז דער אויספיר פון המתקת הגבורות - תכלית השמחה, תכלית הנגינה!

'ירח האיתנים' - שאיתן במצוות

מען זעט טאקע, די גמרא זאגט^[מ], פארוואס רופט זיך תשרי 'ירח האיתנים'? 'שאיתן במצוות'. דער אויבערשטער האט מרבה געווען אין דעם חודש מצוות מער ווי אין אלע חדשים.

ראש השנה איז דאך א טאג פון 'ממליך זיין דעם אויבערשטן' - וואס דאס אליין איז א געוואלדיגע מצוה; און אינמיטן איז דא 'תקיעת שופר' - א מצוה; און דאס עסן ערב יום־כיפור איז א 'מצות עשה' וואס איז חשוב אזוי ווי מען וואלט געפאסט יום־כיפור; און יום־כיפור, דאס עצם קדושת היום איז א מצוה; און דאס פאסטן איז א מצוה; און די גאנצע פיר טעג פון יום־כיפור ביז סוכות, די טירדא דמצוה פון כלל ישראל - הפלא ופלא וואס מען איז עוסק בטירדא דמצוה אויף בניית הסוכה, אויף סכך, אויף שמחת יום טוב, אויף נוי סוכה, אויף לולבים, אויף אתרוגים, אויף הדסים, אויף ערבות, אזויפיל טירדא דמצוה וואס איז דא ביי כלל ישראל; אט דאס איז ממתיק אלע מיני דינים; און דערנאך די מצוה פון סוכה; און שמחת תורה, און די אלע מצוות שביום.

די אלע מצוות וואס דער אויבערשטער האט אונז געגעבן איז כדי צו ממתיק זיין די גבורות פון תשרי. ווייל המתקת הדינים, דאס איז דער תכלית השמחה, דער תכלית הגאולה.

דער זוהר הקדוש זאגט, עס שטייט אין תיקוני זוהר [מא], יצחק האט געזאגט [מב]: "עֲשֵׂה לִי מַטְעָמִים כְּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי", זאגט דער זוהר, 'מפקודין דעשה'.

דער שורש פון אלע 'רמ"ח מצוות עשה' איז, 'אהבה' - אהבת ה'. און דער שורש פון אלע 'מצוות לא תעשה' איז, 'יראה'. איז "עשה לי מטעמים", געשמאקע מצוות, "כאשר אהבתי", דאס גייט ארויף אויף 'פקודין דעשה'.

די תורה גייט דאך הויכע ענינים; וואס איז דא די פנימיות הדברים? יצחק איז גבורה, גבורה דקדושה, אבער ער בעט, "עשה לי מטעמים כאשר אהבתי", טוט מצות עשה, זייט מיר ממתיק, זייט מיר ממתיק מיט מצות עשה, וועט איר מיר מרומם זיין אז אלע ישועות וועט נשפע ווערן מיט דעם וואס דו ביסט ממתיק די דינים.

זימינו תחבקני'

מצות סוכה, זאגט דער הייליגער רבי אין **ליקוטי מוהר"ן** אין סימן מ"ח [מג], סוכה איז 'חיבוק דקדושה'. דער בורא-עולם איז מחבק דעם כלל ישראל באהבה, "אָהַבְתִּי אֶתְכֶם אָמַר ה'", "אוֹהֵב עָמּוֹ יִשְׂרָאֵל". ווייל נאכדעם וואס מען האט ממתיק געווען די דינים פון תשרי, גייט אהבה, גייט דביקות, דביקות צו השי"ת.

עס שטייט אין **אריז"ל** [מד], וואס איז דער סוד פון "שתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח" [מה]? [- דאס איז דאך אלץ לשונות מסיני];

מא. תיקון כ"א דף נא ע"א.

מב. בראשית כז, ד.

מג. וז"ל ש: חסד הוא בחינת סוכה, בחינת חיבוק, וזה "ואשים דברי בפיך", אזי "ובצל ידי כסיתך", שהיא בחינת סוכה, שהיא בחינת צל יד, חיבוק יד ימין (זוהר פנחס רי"ד:).

מד. 'פרי עץ חיים' - שער חג הסוכות - פ"א.

מה. גמ' סוכה דף ו' ע"ב.

זאגט דער אר"י הקדוש, דער אויבערשטער איז מחבק דעם כלל ישראל. און 'חיבוק' איז דאך בסוד 'יד'. וואס איז שייך ביים אויבערשטן 'יד'? עס איז מלובש אין די מצוות. א יד האט צוויי גאנצע פרקים, דער זרוע מיט דער קנה. און נאכער דער פיסת היד, דאס איז א טפח. זאגט דער אריז"ל, "שתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח", דאס איז דער יד השם, וואס מיט דער הלכה (פון סוכה) איז דער בורא-עולם מחבק דעם כלל ישראל 'באהבה' [מז].

בסוכות אנו זוכים לתשובה מאהבה

עס ווערט טאקע געברענגט, 'סוכות' איז 'תשובה מאהבה'.

אלע רעדן דאך, עס שטייט [מז]: "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן - 'רִאשׁוֹן לַחֲשׁבוֹן עוֹנוֹת' [מח]. וואס איז דער פשט? ווייל כל זמן עס איז געווען 'תשובה מתוך יראה', האט מען משמיט געווען די עוונות. אבער סוכות איז 'תשובה מאהבה', תשובה מיט דביקות, ממילא ווערט פון די עוונות 'זכויות' - אזעלכע תיקונים איז דא ביים בורא עולם!

דאס איז דער פשט, 'ראשון לחשבון עוונות' - ערשט מאכט מען א חשבון פון אלע עוונות - אז פון אלע עוונות זאל ווערן מצוות [מט], פון אלע עוונות זאל ווערן 'מצוות עשה דאורייתא' [ג].

דאס איז ממש א גרעסערע התקרבות יותר ויותר!

מז. עיין 'יושר דברי אמת' אות נ"ז: וכבר נאמר זה בכתבי האריז"ל ענין החיבוק המרומז בסוכה, כמו אדם שמחבק את בנו באהבתו אותו ובזרועותיו יקיפנו, וסוכך עליו בראשו, והזרוע הוא שתים כהלכתן אפילו טפח, כי הם שני פרקים ארוכים, והג' הטפח היד, עיין שם בכתבים, והכל משל ומליצה לענין החיבוק והתקרבתנו להשי"ת בשמחה וטהרת הנפש.

מז. ויקרא כג מ.

מח. מדרש תנחומא פר' אמור פ' כ"ב.

מט. וידוע מ"ש מרן החת"ס בדרשות (לשבת שובה עמ' י"ט), וז"ל: הלא השב מאהבה נעשים

לו זדונות זכיות וכל זית נבלה שאכל הוה ליה כאילו אכל קרבן פסח בירושלים וכדומה; גם עיין 'ליקוטי הלכות' הל' ספר תורה ה"ב אות ח', וז"ל: עיקר הסוכה הוא הסכך שהוא בחינת אמא דמסככא על בנין. ועיקר הסכך הוא מפסולת גורן ויקב. ובזה אנו מראין גודל כוחנו ועוצם חסדי ה' יתברך, כי בזה אנו רואין שמחל לנו ה' יתברך כל עוונותינו ונתהפכו כל העוונות לזכיות ונעשו מעוונות ישראל תורה, כי זה אנו רואין על ידי מצות סוכה שמפסולת דייקא נעשה הסוכה שזהו בחינת שמעוונות ישראל נעשה תורה ... כי על ידי כח הסוכה אנו בטוחים בה' יתברך שנהיה סמוכים ודבקים בו יתברך תמיד לעולם ועד. ואין שום דבר שירחיקנו ממנו יתברך, כי אנו נסתרים בצל סוכה העליונה שהוא קדושה גבוה כל כך עד ששם נתהפכין כל העוונות לזכיות, ובכח החסד הזה שוב אין אנו מתייראים משום הרחקה שבעולם, כי בודאי תמיד נשוב אליו יתברך וסוף כל סוף נהיה נשארם דבוקים וכלולים בו יתברך.

ג. עיין 'קדושת לוי' פר' האזינו: איתא בגמרא ולקחתם לכם ביום הראשון, וכי ראשון הוא וכו', אלא ראשון לחשבון עונות. שלכאורה אין לו ביאור כאשר האריכו למעניתם המפרשים הקדמונים. והנראה, כי באמת נכון הדבר שבימים האלו מראש השנה עד יום הכפורים כל איש ואיש בודאי עיניו פקוחות על כל דרכיו לשוב אל ה' איש לפי שכלו יהולל ולפי מדריגתו מיוחד ה' ומהדר גאונו בקומו לשפוט הארץ כי קרוב יום ה' ומי יכול להצטדק בדין ומי הגבר אשר לא ירא ואיזהו נפש אשר לא תעונה, כי יבא להיות נשפט לפני שופט כל הארץ על כל מעשיו, הלא החרד על דבר ה' יעשה במרום הר שכלו לתקן את אשר עוות. והתשובה נקרא תשובה מיראה. ואחר יום הכפורים כשעוסקין במצות סוכה ולולב וד' מינים וצדקה כיד ה' הטובה בנדבה וחובה לעבוד את עבודת ה' בשמחה וטוב לב, אזי התשובה הזאת תשובה מאהבה. וידוע מאמר חכמינו ז"ל שעל ידי תשובה מיראה הזדונות נהפכו לשגגות ועל ידי תשובה מאהבה הזדונות נהפכו לזכיות כאשר איתא שם. והקדוש ברוך הוא ברוב רחמיו וחסדיו הרוצה בתקנות השבים לפניו באמת ובאהבה כאמור ולא תחפוץ במות המת כי אם בשובו מחטאיו וחיה. על כן בחג הזה שאנו באים לחסות בצל שדי על ידי מצות ומעשים טובים מאהבת השם יתברך אז מונה העונות לידע כמה מצות יהיה חילוף העונות, מה שאין כן עד סוכות דהוא מיראה אזי לא ימנה כלל שעדיין הם שגגות. אמנם בסוכות שאז הוא מאהבת השם אז השם יתברך מונה וסופר העונות כדי שיתהפכו לזכיות ויהיו מליצים טובים על ישראל. וזהו פירוש ראשון, הוא שנקרא החג הזה ראשון כי לו משפט להקרא ראשון על שיש בו מעלות חשבון העונות ואזי הוא משפיע לנו טובה וברכה כאשר רצונו יתברך להשפיע תמיד, כי יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה כו'; גם עיין 'דרשות חת"ס' לסוכות, שנת תקצ"ג, ד"ה ולקחתם, וז"ל: י"ל דביום הכיפורים השליך כל העוונות על ראש השעיר המשתלח ולא חשב כמה הם ואיך ומה הם כיון שסוף סוף רוצה לכפר וליתנם בראש שעיר המשתלח מה לנו ולחשבונם כלל. אך בימים שאחר יום הכיפורים מכינים ליו"ט הקדוש וביום הקדוש שמחים בה' ובעבודתו ויהפכו עוונות לזכיות אז מחשב העוונות כמה היה כדי להפכם לטוב ולזכות, על כן 'ושמחתם לפני ה' אלקיכם'.

גוט פארזיגלט

מיר שטייען ערשט 'בין חתימה לחתימה', 'בין חתימה טובה' פון 'יום כיפור', 'לגמר חתימה טובה' פון 'הושענא רבא'. מיר דארפן וויסן, אוודאי, די לשונות 'כתיבה' 'חתימה' דאס איז בפשטות, אז דער אויבערשטער זאל אונז געבן א גוטע יאר, א געבענטשטע יאר, א 'כתיבה וחתימה טובה'.

אבער עס איז דא אין דעם ענינים נצחיים גבוה מעל גבוה, דאס איז דאך לשונות חז"ל, די תורה איז 'מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין'; און מיט דעם וואס מען איז מקושר צום אויבערשטן מיט קיום התורה דא, איז מען מקושר 'עד אין סוף ועד אין תכלית' צום בורא עולם אליין, וואס פון דארטן קומט די מצוות.

אינ'אמת', 'חתימה' האט אסאך ביאורים. [טאקע אין דעם היינטיגן 'עמוד היומי' אליין פון **ליקוטי מוהר"ן**]^[א], זאגט דער רבי, 'תורה שבכתב' איז 'יד כותבת', און 'תורה שבעל פה' איז 'יד חותמת'].

בפשטות, 'חתימה' איז א צייכן, א צייכן אז מען זאל נישט פארגעסן. אזוי אויך - א שלאס, דאס איז 'חתימה'. א שלאס באהיט אויף דער גאנצער שטוב. אזוי אויך א 'מבצר' רופט זיך 'חתימה'. טאקע אין **סיפורי מעשיות**]^[ב] רופט דער רבי א 'מבצר' - 'א שלאס', ווייל דאס גיט אכטונג אויף אלעס וואס געפינט זיך אין דעם מבצר.

אפילו א חתימה פון א שטר, א שטר קען מען דאך שרייען אז עס איז מזוייף - ווער גיט אכטונג אויפ'ן שטר? א חתימה פון אן 'עד נאמן' - דאס באשיצט דעם שטר אז מען זאל נישט שרייען 'מזוייף' - און אז עס זאל ארויסגעבן די זכויות וואס איז דא אין דעם שטר, אט דאס איז דער ענין פון 'חתימה'.

נא. סי' רי"ב.

נב. עיין שם מעשה א', ומעשה י"ג.

שלמה המלך זאגט בשם כנסת ישראל^[ג]: "שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ, כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ". דער אלשיך^[נד] און אלע מפרשים זאגן אז דער טייטש דערפון איז, "שימני כחותם", אז עס זאל זיין א חתימה, אז די אהבה וואס דער אויבערשטער האט צו אונז זאל זיין 'חתום', קיינער זאל נישט מקטרט זיין אויף דעם, קיינער זאל נישט מערער זיין אויף דעם, קיינער זאל נישט ארויפלייגן אויף דעם קיין קטרוגים פון קיין חטאים ועוונות, עס זאל זיין 'חתום', דער אויבערשטער זאל נישט צולאזן קיין ערעור אויף דעם כתב.

"כחותם על לבך, כחותם על זרועך" דאס איז די 'אהבה פנימית' וואס דער אויבערשטער האט צום כלל ישראל, און די 'אהבה חיצונית' וואס דער אויבערשטער האט צום כלל ישראל.

אבער אין תיקוני זוהר שטייט^[נה]; אזוי ווי דער פשוט'ער פשט איז, "שימני כחותם על לבך, כחותם על זרועך", אז מיר זאלן זיין 'חתום', פארשטעמפלט, מיט אן 'אהבה חתומה' וואס קיינער זאל נישט שולט זיין אויף דעם לעולם ועד, כביכול "על לבך ועל זרועך" פון בורא עולם; איז אין "תיקוני זוהר" טייטשט ער גאר פארקערט, ווייל דאס איז זיכער אז מיר זענען 'חתום על זרועו ועל לבו של הקב"ה בחתימה חזקה לא תמוט לעולם'; נאר מיר בעטן דעם אויבערשטן, "שימני כחותם", אזוי ווי דער חותם וואס דו האסט, אזוי זאל זיין ביי אונז אין הארצן; אזוי ווי דער 'חותם' וואס איז דא 'על זרועך', אזוי זאל דאס זיין ביי אונז אויך, אז מיר זאלן האבן 'אהבה פנימית' מיט 'אהבה חיצונית' צו הקב"ה.

גג. שיר השירים ח, ו.

נד. עיין ספרו 'שושנת העמקים' על שיר השירים שם.

נה. עיין שם דף י"ח ע"א; שם דף ס"ה ע"ב.

דער "שימני כחותם" וואס איז דא ביי דיר, דאס זאל זיין ביי מיר, אז מיר זאלן אויך האבן אט דעם זעלבן 'חותם'; עס זאל זיין "אָנִי לְדוֹדִי וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ"^[נז].

ער גיבט א נוסח אויף דעם - דער **זוהר**^[נז], אז די צוויי 'חותמות' איז אַן ענין וואס מען זאגט ביי א סיום פון א מסכתא: "לא תתנשי מינך" - דו זאלסט זיך קיינמאל נישט פארגעסן פון אונז, "ולא תתנשי מינך" - מיר זאלן זיך קיינמאל נישט פארגעסן פון דיר.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז די צוויי חותמות זאל ווערן פארשטארקט און דערהויבן און מחוזק, און מען זאל שפירן דעם "כחותם על לבך, כחותם על זרועך" - ביים בורא עולם, און דעם "כחותם על לבך, כחותם על זרועך" - ביי אונז.

'נעימות בימינך נצח'

עס ווערט געברענגט אין **תיקוני זוהר**^[נח], אזוי ווי עס איז דא היכלות וואס עפנט זיך נישט נאר מיט טרערן, מיט בכיה, אזוי איז דא אזעלכע היכלות וואס עפנט זיך נישט נאר מיט נגינה.

דער היינטיגער טאג איז דאך 'נצח'; אין **זוהר** גיבט ער א סימן אויף דעם: "**לְמִנְצַח בְּנִגִּינּוֹת**" - פון 'נצח' קומט 'נגינות'.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז עס זאל זיין "בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וגזירות טובות ישועות ונחמות נזכר ונחתם לגמר חתימה טובה אנחנו וכל עמך בית ישראל לחיים טובים ולשלום".

נז. שיר השירים ז, יא.

נז. עיין זוהר פר' משפטים דף קי"ד ע"א.

נח. תיקון י"א, דף כ"ו ע"ב: אית היכלא דדמעה, דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה, ואית היכלא דניגונא, דלית לה רשו למפתח אלא בניגונא.

עמודי התווך

בס"ד

ברכת השיר והשבח לכבוד הני נדיבים בעם, אנשי חיל יראי
אלקים, שגדבה לבם הטוב, להיות חבר ושותף מידי חודש
בחודשו במפעל הקדוש כזה, להרביץ תורה ויראה טהורה
בקרב עם סגולה

ה"ה

מוה"ר ישכר דוב קויפמאן הי"ו

ואחיו מוה"ר אברהם שמעון קויפמאן הי"ו

מוה"ר צבי קליין הי"ו

מוה"ר שלמה פערדער הי"ו

מוה"ר יוסף מרדכי כהנא הי"ו

מוה"ר יוסף בנציון שווארטץ הי"ו

מוה"ר אהרן אלימלך לעפקאוויטש הי"ו

מוה"ר יואל הירשפעלד הי"ו

מוה"ר יודא ארי' מיללער הי"ו

מוה"ר מאיר מרדכי בערקאוויטש הי"ו

ויה"ר מן קדם אבוהון דבשמיא, דזכות זה יעמוד להם ולזרעם
עד עולם, עם רוב תענוג ונחת דקדושה כל הימים

הזכותים נצחיים

לספר "דורשי יחודר" אמרות וסיפורים

שנשמעו מאת הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א באדיש מועתק מלשונו הזהב

פטרון המהדורה
\$36,000

פטרון מדור אחד - \$2,500

אמונה	אהבה ואחדות	ארץ ישראל	בית המקדש
בל תשחית	ברכות והודאות	דביקות	דיבור
המתקת הדינים	התחדשות	התחזקות	התעוררות
חינוך	חצות	ישוב הדעת	מידות טובות
מצוות ומעשים טובים	נסיגות / העלמות הסתרה / בחירה	נשמות ישראל	סיפורי צדיקים
עיקבתא דמשיחא	צדיקים	רבי שמעון בר יוחאי	רצון
שבת קודש	שמחה	שמיטה	תהלים
תשובה	תורה	תכלית	תמימות
			תפילה

זכות זכרון בספר

\$1,000

זכות השתתפות

\$500

**פטרון
המפתחות**

\$4,200

לזכות קנין נצחי נא לקרוא 1014-292-347 או קול דורשי יחודר #9 5199-586-718 ולהשאיר הודעה

Cong. Dorshei Yechidchu Tax ID 921-687-305 QP: dyymsoffice@gmail.com

שכח דא שיתא קדם הוא שכתא, לכבוד נורא עליה, על כל החסד אשר עשה, בשנה
שעברה עלינו לטובה, בהוצאה לאור על ידינו בדב סיינעא מן שטיא
שתים עשרה קונטרסי 'דורשי יחודך'
מלאים וזו ומפיקים גנוג, דברים קדושים וטהורים המשיבים את הנפש ביוסדי היהדות
ובנהגת שמחת והשפעת המועדות.

וברכת 'ברוך אשר יקום את דברי התורה הזאת'
לכבוד הני נגידים בעם שהשתתפו בענין טובה
וברוח נדיבה מידי חודש בחרשו ומועד במעמדו וזכו
להתעטר בעטרת 'עמודי התווך' שכשמו כן הוא.

ומאן הקריאה יוצאת לכבוד אחינו היקרים אל בא תהיו שאננים לדבר מצוה כזו
לכו והצטרפו לליונו של מלך השתתף באופן חודשי כי ע"ז תהיו מאלו שנתנו
התמיכה המלאה להפצת אור של תורה תפילה אמונה התחזקות וכו'.

וברוך אל עליון שהוצאנו לאור עולם בשנה שעברה שנת תשס"ז לפ"ק

ובס"ד ידינו נטיות לשנת תשפ"ז הבעל"ט
להוציא לאור להאיר פני תבל בספרים חדשים:

דורשי יחודך פורים

דורשי יחודך ירח האיתנים

דורשי יחודך אמרות ומיפורים

יפה ירושתינו משיבת נפש ח"ב

להדפיס אידיא הני ספרים שכבר תמו וסמו מן השוק להחזיר להדפיס מהודרה שניה:

ואל אחינו ובשרנו אנו מונים בכל מיני קריאה של חיבה ואהבת, בקשה ותחנון, בא אל
תשכנו ריקם, בא לעמוד למיננו ולסמכנו באופן שיאפשר להמשיך תאלה ביתו שאת
וביתר עז, בא לקנות קנינים נצחיים בהספרים הקדושים, הן ה'מהדורא', והן 'זכות
מאמרים' אשר הרבה נפשות עשו בישראל וכו'.

ובזכות זה ית' ה' לכם עונג עושר ואושר, בנינו דע חיים וקיימים, וזיונים הנונים וישרים, ובסדרים

כעתירת מברכת שנה טובה ומתוקה חג שמח

אלעזר ואלעזר - נחמי רכבה ציטל
בשם חברי מכון דורשי יחודך

יאמיץ לבך

שטעלט איך פאר, א קייסער זאגט א פשוט'ן מענטש, 'איך האב דיר אזוי ליב - איך וויל מאכן מיט דיר א סעודה צוזאמען'... - דאס ווייזט דאך אויף א געוואלדיגע 'אהבה'!

דער אויבערשטער בעט - יעדער איד איז מחוייב צו מאכן א יום־טוב, 'לאכול ולשתות ולשמוח ולהתענג בזיו השכינה'.

דער יום־טוב זאגט אונז אז מיר זענען זייער שטארק מקושר צום אויבערשטן - ווייל מען מאכט א יום־טוב צוזאמען מיט דעם אויבערשטן.

און אפילו מען שפירט נישט, אבער מען זעט דאך, 'כלל ישראל' - אפילו אם אינם נביאים - בני נביאים הם, מען זעט וואס עס טוט זיך פאר א יום־טוב, עס טוט זיך, אידן לויפן אויפשטעלן סוכות, נוי סוכה, ד' מיינים, מען קויפט איין וויפיל מען קען אז עס זאל זיין א סעודה וואס עס זאל זיך דערקענען אז עס איז א סעודה לכבוד דעם אויבערשטן; דאס אלץ איז א זכר אז דער אויבערשטער איז מיט אונז און ער האט אונז נישט פארגעסן.

(מול מקום המוקדש - חוה"מ סוכות שנת תשע"ה לפ"ק)